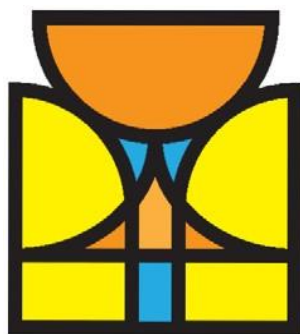

**Druhý Sbor
Českobratrské Církvě Evangelické
V Praze 3 – Žižkově**

2024

3

*Epištola Žižkovským
neděle 21. ledna 2024*

*Rozpomeň se, Hospodine, na svoje slitování,
Na milosrdenství, které je věčné!
Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine,
uč mě chodit po svých stezkách.
(Ž 25,4 CE1)*

POZDRAV

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, srdečně Vás zdravím z našeho žižkovského sboru. Přeji vám pokojný rok, odvahu čelit výzvám, které přinese, dostatek sil do veškerého vašeho konání. Ať vás Pán Bůh provází a žehná vám.

Těším se na setkání s Vámi.

Dnešní bohoslužby vedl Jiří Mrázek. Já jsem dnešní neděli kázala na sboru Žižkov 1.

Dnešní sbírka byla určena na Diakonii Betlém.

Děkujeme za Vaši štědrost i za to, že pamatujete na náš sbor.

Program následujícího týdne:

V pondělí v 17:30h se sejde Tensing.

Ostatní pravidelné aktivity se nekonají, neboť v týdnu od 22.1. do 26.1. probíhá farářský kurz, kterého se společně se s. vikářkou zúčastním.

Jsem Vám k dispozici pro osobní rozhovory, návštěvu, modlitbu, praktickou pomoc, stačí dát vědět mailem nebo telefonem.

Těším se na Vás, Vaše farářka Olga Mrázková

EVANGELIUM: Mt 26,26

26 Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.“

ČTENÍ: 1 Korintským 12,11-27

11 To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.

12 Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. 13 Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

14 Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. 15 Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla. 16 A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla.

17 Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich?

18 Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. 19 Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? 20 Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo.

21 Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ 22 A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné,

23 a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, 24 jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že

přehlíženým údům dal hojnější čest, ²⁵ aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý.

²⁶ Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním.

²⁷ Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.

KÁZÁNÍ (Jiří Mrázek)

Apoštol Pavel – tedy původně Paulos nebo Saulos z Tarsu – byl zřejmě vzdělaný člověk a vysloveně studijní typ. Sám o sobě říká, že studoval v Jeruzalémě u Rabbi Gamaliela, a celkem spolehlivě víme, že předtím už studoval v tom svém Tarsu nebo tam někde gymnasium, které mu dodalo zase to tehdejší *řecké* vzdělání, včetně například rétoriky hned v prvním ročníku. Řecky i hebrejsky vzdělaný.

Na vzdělance měl původně trochu zvláštní úchylku, totiž zálibu v pronásledování křesťanů. Ale i tady se projevil jako studijní typ: nastudoval si o těch křesťanech, co se dalo.

Takže cestou do Damašku ho stačilo vlastně jen „dotuknout“. Ježíš, který se mu tam zjevil, se nemusel dlouze představovat. Stačilo, aby řekl: *já jsem ten – však ty víš, který, máš to nastudované.*

ii.

No a tenhle Pavel teď píše do Korintu, do křesťanského sboru, který před nějakým tím rokem sám založil na jedné už misijní cestě, ale od té doby se mu ten sbor dost výrazně vymknul z rukou.

Ono se řekne: křesťanský sbor v Korintu, nebo *církev v Korintu*. A nejenom, že se to řekne, i Pavel sám to tak trošku tvrdohlavě napsal do adresy hned na začátku tohoto dopisu:

Pavel, z vůle Boží povoláný apoštol Krista Ježíše...² církvi Boží v Korintu, (1Kor 1,1-2 CE1)

Jenomže trochu víc zblízka to vypadá, jako kdyby tam ty *církev* byli nejméně čtyři. Možná i víc.

Možná proto to nakonec i v té adrese opatrně doplní:

Pavel, z vůle Boží povoláný apoštol Krista Ježíše...² církvi Boží v Korintu... spolu se všemi, kteří vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, ať už se shromažďují kdekoliv, jinde či u nás: (1Kor 1,2 CE1)

iii.

A potom v tom dopise řeší opravdu kde co. Na co se ho snad někdo z těch korintských odvážil zeptat, nebo o čem se doslechl, že by mohl být problém. Ale nakonec se ve dvanácté kapitole vrátí k tomu prvnímu tématu: jestli je tedy *jedna* správná a právoplatná církev – nebo je máme jenom v tom Korintě nejméně čtyři.

A protože je ten vzdělanec a studijní typ, sáhne hluboko do těch svých dávných studií z řecké filosofie, politologie a rétoriky, a vytáhne z nich –

- vytáhne z nich kupodivu to nejotřepanější přirovnání, které tam mohl najít.

Přirovnání (v podstatě jakékoliv společnosti nebo zájmové skupiny) k lidskému tělu. K organismu, jakým je lidské tělo.

Ten obraz je efektní – ale právě proto už v tehdejší době tak zoufale opotřebovaný. Filosoficky něco takového promýšlel už Aristoteles (a po něm řada dalších).

Politicky ho pro tehdy ještě římskou republiku použil jakýsi Menenius Agrippa, římský konzul: římská republika je takový živý organismus, asi jako lidské tělo.

Je celkem typické, že většinou se k tomu obrazu společnosti jako lidského těla sahalo tehdy, když to „tělo“, když ten organismus měl zažívací potíže. Když v té společnosti něco drhlo.

Ten zmíněný římský konzul to použil, když římscí občané měli pocit, že by snad nemuseli živit státní správu. A on jim vysvětluje, že v takovém těle, které je živý organismus, také musí ostatní údy živit žaludek. Potřebují se navzájem. Když bude strádat žaludek (rozuměj: státní správa), nakonec budou strádat všichni.

iv.

Ten obraz je natolik zaběhaný, že dokonce dodnes, i v moderní řečtině se jakékoliv, třeba i obchodní společnosti nebo cestovní kanceláři může říkat *organismos*. Organismus. A nám to zůstalo ve slově organizace.

v.

No ale přece jen asi můžeme být Pavlovi vděční, že tenhle obraz nepoužil v tom nejobvyklejším smyslu a neřeší s korintskými, kdo koho má živit.

Vybral si z toho obrazu něco jiného.

To, že ve fungujícím organismu jsou uvnitř *různé* části. Různé končetiny a různé vnitřní orgány. A je to tak v pořádku, že jsou různé a navzájem se liší. *Musí* být různé, aby to dohromady fungovalo.

Nemá smysl, aby levá zadní procházela krizí identity, že není pravé ucho.

Nemá smysl, aby v tom živém organismu najednou všechno chtělo být levou nohou. A už vůbec ne, aby ta levá noha ty ostatní k tomu nutila.

Ale přesto, že jsou ty části našeho těla tak různé a různě fungující, dohromady tvoří právě to jedno tělo.

A přesto, že o některých částech dodnes ani lékařská věda neví úplně jistě, jak vlastně fungují a k čemu tam

jsou, tak přesto tušíme, že jsou tam k něčemu potřeba a užitečné.

vi.

Ale dost už o anatomii. Myslím, že u vlastního těla je nám to jasné. Nemusíme všichni tušit, k čemu máme brzlík nebo slezinu, ale jsme rádi, že je tam někde máme a že nějak fungují.

Apoštol Pavel říká totéž o křesťanském sboru v Korintě. O tom sboru, co z dálky tenkrát pořád ještě vypadal jako jeden, ale zblízka už se daleko víc podobal takové té dnešní situaci, kdy ve stejném městě je hned několik církví a církevních společenství.

A samozřejmě: můžeme si ta jeho slova vztáhnout do *svého sboru*. A jsme – ve shodě s Pavlem – *rádi*, že jsme různí a že se můžeme doplňovat. A potkávat.

Ale ta situace, kterou řešil Pavel v Korintě, už tenkrát dramaticky *přesáhla* rozmanitost v *jednom* sboru.

Daleko víc připomínala situaci *různých* církví ve stejném městě. Různých církví, které do sebe občas vráží a na sebe různou měrou nevraží, a nevědí si – se sebou navzájem – tak úplně rady. Jedni o sobě říkají, že jsou Petrovi, druzí Pavlovi, třetí Apollovi; a další tvrdí, že ale jenom oni jsou Kristovi. Jedni si tam zakládají hlavně na duchovních darech, druzí zase na odkaze našich otců (a matek) a třetí na tom, že jenom oni jsou ti správní. Ale Pavel i *tuhle* rozmanitost vidí jako jeden

organismus. A ne jenom tak ledajaký, nýbrž jako tělo Kristovo.

Ti, co si říkají „Petrovi“, jsou možná jako pravá ruka. A – upřímně řečeno, nezní to tak špatně, být Kristova pravá ruka. Ale nevědí si možná tak úplně rady s tím, že někde v sousední ulici se schází jeho ledvina. Nebo ta už zmíněná levá zadní.

vii.

Takže když my dnes čteme a vztáhneme si na sebe, že církev je *tělo Kristovo*, znamená to přijmout právě i tuhle rozmanitost a vlastně tenhle obraz ekumény: že vedle římských katolíků tu máme řecké katolíky a starokatolíky; a vedle nich celou sérii církví, které mají v názvu *evangelickou*; nebo něco *bratrského*; křesťany spící i probuzené, západní i východní...

A o některých z nich při dobré vůli netušíme, *proč* je tady máme a k čemu jsou vlastně dobří.

A oni si možná stejnou otázku kladou o nás.

Ale věříme, že Duch svatý ví, co dělá. Ví, proč nás tady má, a proč nás má právě takové, jací jsme.

A nám stačí vědět, že jsme *dohromady* jedno Kristovo tělo. amen

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Prosíme tě za jednotu církve:

Za tu jednotu, která nemusí být nutně organizační a organizovaná, ale měla by dohromady tvořit jeden organismus.

Prosíme o vzájemný respekt,

Aby se části tvého těla, tvé církve navzájem nehádaly, ale respektovaly svou různost.

Ale prosíme i za náš svět, ve kterém žijeme:

Za svět, kterému se nedostává lásky. Prosíme, abychom ji měli a měli ji dost pro sebe i pro svět kolem nás.

Za svět, kterému se nedostává naděje. Prosíme, abychom ji měli. Pro sebe i pro ten svět kolem nás.

Za svět, ve kterém je až příliš nenávisti. Prosíme, abychom ji neměli.

Prosíme za všechny země, kde je válka. Kde je hlad. Kde je zoufalství a beznaděj.

Prosíme za všechny nemocné, opuštěné, bezradné i mezi námi i kolem nás.

za ty, kdo mají před sebou nějaké rozhodování.

I za ty, kterým se zdá, že nemají před sebou už nic.

A všechny své prosby vkládáme do tiché modlitby.

POSLÁNÍ: 1 Jan 4,16-21

16 Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.

17 V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu– neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě.

18 Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.

19 My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.

20 Řekne-li někdo: „Já miluji Boha,“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.

21 A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

POŽEHNÁNÍ: (Ps. 121,5-8 CE1)

Ať Hospodin je tvůj ochránce,

ať Hospodin je ti stínem po pravici.

ať tě ve dne nezasáhne slunce ani za noci měsíc.

ať tě Hospodin chrání ode všeho zlého,

ať chrání tvůj život.

ať Hospodin chrání tvé vycházení a vcházení

KONTAKTY

Druhý sbor ČCE v Praze 3 – Žižkově
Čajkovského 1639/10,
130 00 Praha 3

tel: 222 722 753, 739 244 619

E-mail: zizkov2@evangnet.cz

Web: <https://zizkov2.evangnet.cz>

farářka: Olga Mrázková, tel: 608 474 527,

E-mail: olimrazkova@seznam.cz

Úřední hodiny: po 17-19; jindy (po dohodě)

kurátorka: Eva Potměšilová, tel: 604 180 711,

E-mail: eva.potmesilova@seznam.cz

správa domů: Petr Klas, tel. 603 559 984

E-mail: domycajkov@seznam.cz

úřední hodiny: po: 8h-12h, 16h-18h; út, st a pá: 8h-9h;

čt: 8h-9h, 15h-19h

účetní: Michaela Bartošková

E-mail: michaela.zizkov2@seznam.cz

úřední hodiny: po: 16 h-19h

číslo účtu: 2700073883/2010